

Králík Toník

Na dvorku je po ránu živo. Babička sype slepicím zrní, sbírá vajíčka, zakládá králíkům krmení a všem dává do misek a do korýtek čerstvou vodu k pití. Ze svého kotce ji pozoruje šedý králík Toník. Babička na něj spiklenecky mrkne, když zavírá jeho kotec a kontroluje, jestli to udělala pořádně. Oba vědí proč!

Toník lehával těsně u dvířek, chroupal seno a snil, jaké by to bylo, kdyby se mohl podívat tam, odkud babička přináší vodu a dobroty k snědku. Do králíkárně přilétaly mouchy a králík se jich vyptával, jaké to tam venku je. Mouchy se jen chichotaly a mlčely. Znaly jen cestu ke hnojišti a okolo králíkárně.

Jednou se stalo něco nečekaného. Toník se díval za babičkou, jak odcházela s prázdným košem ze dvorku. Natáhl se na své oblíbené místo, ale co to, dvířka se pootevřela, jakmile se o ně opřel hřbetem! Babička je zapoměla pořádně zavřít! Strčil do nich ještě trochu čumáčkem, otevřel je dokořán, odhodlal se a skočil. Byl volný! I Jeho známé mouchy leknutím zabzučely a zavřily vzduchem. Taková opovázlivost! Kdo to kdy viděl?

Králík se chvíli rozhlížel a přemýšlel, co dál. Několika skoky se dostal k tyčkovému plotu, ale tady byl s rozumem v koncích. Dál se stejně nedostane a širý svět nevidí! Hopkal podél plotu a podívejme se! Jedna tyčka byla zlomená a dole jí kousek chyběl. Skulina byla velká tak akorát, aby se protáhl ven.

Toník se ocitnul v králíčím ráji. Aspoň mu ti tak připadalo. Hned za plotem rostly velké hlávky zelí, vedle sladká mrkvička a ještě kousek dál fialové kedlubny. Samé dobroty! Toník nevěděl, do čeho se pustit dřív. Tady se mu bude líbit, tady už zůstane, rozhodl se. Svět je přece jen krásné a vlídné místo k životu! Okusoval šťavnaté listy zelí, hryzl několikrát do červeného vršku mrkve a pak usnul s plným bříškem v záhonku mezi rajčaty.

Zdalo se mu o slepicích z rodného dvorku a o babičce, jak mu nalévá vodu do misky. Ale proč jí lije i na něho? Náhle se probudil. To nebyl sen, to na něj opravdu padaly kapky vody. Pršelo! Toník honem hledal úkryt a našel ho pod listím rebarbory. A nebyl tam sám. Leželo tam něco kulatého a zabíralo mu to místo. Zkusil to odstrčit packou, ale bolestivě se popíchal. Najednou se to klubičko pohnulo. Toník uskočil a vylekaně se díval do očí nějakého divného zvířete. Strachy se ani nedokázal pohnout.

„Proč na mě tak koukáš? Tys ještě neviděl ježka?“ zeptalo se to zvířátko a králík musel přiznat, že ne. Ježek zakroutil nevěřícně hlavou:

„Co je to za nevzdělance“, brumlal si pro sebe a odcupital hlouběji pod rebarboru.

Zmoklý králík seděl pod velkým listem a vzpomínal, jak mu bylo dobře v suché a v teplé králíkárně. Nehrozilo mu tam žádné nebezpečí od neznámých tvorů. Začalo se mu stýskat dokonce i po mouchách a rád by se vrátil.

Jenže i kdyby nepršelo, našel by cestu zpátky? Déšť ustal až odpoledne a zase vysvitlo sluníčko. Toník si usušil promočený kožíšek, ale už se mu ve světě pranic nelíbilo. Ležel na cestičce mezi záhonky a byl moc nešťastný.

„Tak tady jsi! Až sem ses dostal, ty tuláku!“ Toníkovi se rozjasnil svět. To byl hlas babičky! Našla ho! Vrátil se domů! Babička odložila motýčku, kterou se chystala okopávat zeleninu a zvedla Toníka do náruče.

„Tak pojď, ty ušatý nezbedo, odnesu tě zpátky do králíkárně“, hladila ho babička po hřbetě a za chvíli už ležel na svém místě, ve svém kotci a bylo mu krásně.

Často a rád vyprávěl králík mouchám o své dobrodružné výpravě do velkého světa. Ale že se mu stýskalo a že se měl dokonce i strach, to si nechal pro sebe.